

Arrest

**nr. 164 717 van 25 maart 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2015 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDHI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

Op 14 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 18.02.2015 werd ingediend door:

Naam: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de inkomsten legt de referentiepersoon de volgende zaken over: rekeninguittreksel dd 06.08.2013 met de betaling van een werkloosheidsuitkering, attest werkloosheid ACV betaling werkloosheid 5/2013 tot 7/2013, allerhande sollicitatiebewijzen, een document waaruit een pwa tewerkstelling blijkt.

Betrokkene legt volgende zaken over: inkomsten-interim-arbeid, sollicitatiebewijzen en een arbeidscontract, dat ingegaan is op 18.05.2015 bij Handy SA.

Op basis van de voorgelegde documenten kunnen we eigenlijk niet vaststellen welke het huidige inkomen van de Belg is. De bewijzen van de werkloosheidsuitkering dateren van 2013. Het is merkwaardig dat er geen recentere attest of rekeninguittreksel daarover wordt voorgelegd, dit doet vermoeden dat de werkloosheidsuitkering intussen is gedaald. Gezien de lange duur van de inactiviteit van de referentiepersoon kan dit redelijkerwijze verwacht worden. Bij gebrek aan zicht op het huidige inkomen van de referentiepersoon kan niet worden vastgesteld of aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter betreffende de middelenvereiste is voldaan. De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, 2de lid is in deze overbodig. Er is enkel vastgesteld dat niet kan worden vastgesteld welke bestaansmiddelen voorhanden zijn, er werd niet toe besloten dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Vandaar dat de oefening van de behoeftenanalyse hier (nog) niet aan de orde is.

Het inkomen van betrokkene zelf kan niet in aanmerking worden genomen bij deze bestaansmiddelen. Het is immers de Belg, die zich wenst te laten vergezellen door zijn gezinslid, die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van “de manifeste appreciatiefout, de algemene zorgvuldigheidsplicht en de schending van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 1 t.e.m. 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, samen met het principe van goed beheer”.

Zij betoogt: “De bestreden beslissing oordeelt dat er op basis van de voorgelegde documenten niet vastgesteld zou kunnen worden welke het huidige inkomen van de Belg is en dit aangezien het attest van werkloosheidsuitkering dateert van juli 2013 en dat “het merkwaardig is dat er geen recentere attest van werkloosheidsuitkering werd toegevoegd, hetgeen doet vermoeden dat de werkloosheidsuitkering inmiddels gedaald is. Gezien de lange duur van de inactiviteit kan dit redelijkerwijze worden verwacht.” Verzoekster merkt op dat het attest van werkloosheidsuitkering inderdaad dateert van juli 2013, maar dat in het begeleidend schrijven van 18 februari 2015 als volgt vermeld werd: “Mijnheer S. (...) heeft van 1975 tot mei 2006 gewerkt als bouwvakker, maar kon als gevolg van zijn geblesseerde schouder zijn

beroep niet langer uitoefenen. Sinds mei 2006 ontvangt hij een werkloosheidsuitkering van 1.155 euro per maand." De redenering van de tegenpartij, die stelt dat het feit dat verzoekster geen nieuw attest heeft toegevoegd, en dit alhoewel zij zelf vermeldt in het begeleidend schrijven dat deze nog steeds 1.155 euro per maand bedraagt, "redelijkerwijze doet vermoeden dat de werkloosheidsuitkering inmiddels is gedaald", is foutief. Gezien de lange inactiviteit van Mijnheer S. (...), die werkloos is sinds mei 2006, ontvangt hij de minimum-werkloosheidsuitkering, die niet meer kan zakken en enkel wordt geïndexeerd. Mijnheer S. (...), geboren op 16.02.1956 te Asse, valt immers onder de volgende voorwaarden, waardoor de degressiviteit van de werkloosheidsuitkering stopt:

- hij heeft de leeftijd van 55 jaar bereikt na oktober 2012 (Mijnheer S. (...) werd 55 op 16.02.2011)
- hij heeft minstens 33% blijvende verminderde arbeidsongeschiktheid
- hij toont een voldoende lang beroepsverleden aan (31 jaar gewerkt in loondienst)

De assumptie van de tegenpartij dat de werkloosheidsuitkering van Mijnheer S. (...) zou gedaald zijn en dit ondanks het feit dat verzoekster in het begeleidend schrijven van haar raadsman expliciet vermeldde dat "sinds mei 2006 een werkloosheidsuitkering van 1.155 euro per maand ontvangt", maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit. De beslissing is immers niet gesteund op het administratief dossier, waaruit blijkt dat Mijnheer S. (...) over een werkloosheidsuitkering beschikt die niet onderhevig is aan de degressiviteit. Mijnheer S. (...) voegde immers een groot aantal recente attesten toe die getuigen dat hij nog steeds werkloos was op het moment van het indienen van de aanvraag en nog steeds actief op zoek was naar werk, zoals onder meer:

- inschrijving van Mijnheer S. (...) bij de VDAB dd. 05/09/2013 en 15/09/2014
- inschrijving ASAP als kandidaat-uitzendkracht dd. 25/03/2014
- inschrijving tempo-team als kandidaat-uitzendkracht dd. 25/03/2014,
- Attest dd. 16/12/2014 van de VDAB Aalst dat bevestigt dat er een trajectbegeleider aangesteld werd die Mijnheer S. (...) zal begeleiden in zijn actieve zoektocht naar werk
- Inschrijving als werkloze bij de RVA dd. 11/6/2015

Omwille van het feit dat de werkloosheidsuitkering van Mijnheer S. (...), zoals vermeld in het begeleidend schrijven, niet gewijzigd was sinds 2006 meende verzoekster dat zij voldoende elementen had toegevoegd. De tegenpartij had de mogelijkheid, indien zij zich wilde vergewissen van de al dan niet onderhevigheid aan degressiviteit van de werkloosheidsuitkering van Mijnheer S. (...), verzoekster te vragen hier bijkomende informatie over te verschaffen. Artikel 42 van de vreemdelingenwet stelt immers dat: De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid." De tegenpartij besluit echter zonder meer, en dit ondanks dat uit het begeleidend schrijven van de raadsman van verzoekster blijkt dat de werkloosheidsuitkering niet gewijzigd is, dat "er redelijkerwijze kan vermoed worden dat de werkloosheidsuitkering inmiddels gedaald is". Voor de volledigheid voegt verzoekster een recent attest van werkloosheid toe van haar echtgenoot waaruit blijkt dat zijn werkloosheidsuitkering op 21 augustus 2015 1.178,55 euro bedraagt (indexatie van 1.155 euro).

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Met betrekking tot de inkomsten vermeldt de bestreden beslissing het volgende motief:

"Op basis van de voorgelegde documenten kunnen we eigenlijk niet vaststellen welke het huidige inkomen van de Belg is. De bewijzen van de werkloosheidsuitkering dateren van 2013. Het is merkwaardig dat er geen recent attest of rekeninguittreksel daarover wordt voorgelegd, dit doet vermoeden dat de werkloosheidsuitkering intussen is gedaald. Gezien de lange duur van de inactiviteit van de referentiepersoon kan dit redelijkerwijze verwacht worden. Bij gebrek aan zicht op het huidige inkomen van de referentiepersoon kan niet worden vastgesteld of aan de voorwaarden overeenkomstig

art. 40ter betreffende de middelenvereiste is voldaan. De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, 2de lid is in deze overbodig. Er is enkel vastgesteld dat niet kan worden vastgesteld welke bestaansmiddelen voorhanden zijn, er werd niet toe besloten dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Vandaar dat de oefening van de behoeftenanalyse hier (nog) niet aan de orde is."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het begeleidend schrijven van 18 februari 2015 volgende heeft vermeld: "Mijnheer S. (...) heeft van 1975 tot mei 2006 gewerkt als bouwvakker, maar kon als gevolg van zijn geblesseerde schouder zijn beroep niet langer uitoefenen. Sinds mei 2006 ontvangt hij een werkloosheidsuitkering van 1.155 euro per maand."

Het vermoeden dat "de werkloosheidsuitkering intussen is gedaald" is geen afdoende motivering, in die zin dat deze motivering de verzoekende partij in casu niet in staat stelt te begrijpen waarom de inkomsten niet werden aanvaard. Verzoekster heeft immers gemeld dat de referentiepersoon sinds mei 2006 een werkloosheidsuitkering van 1.155 euro per maand ontvangt. Het motief dat "Er is enkel vastgesteld dat niet kan worden vastgesteld welke bestaansmiddelen voorhanden zijn, er werd niet toe besloten dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Vandaar dat de oefening van de behoeftenanalyse hier (nog) niet aan de orde is" doet hier niets aan af.

De verzoekende partij heeft een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 14 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC